

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Tot ben plebeu

1. De què va? La jove ianqui Mia ha d'escollir un marit de sang blava per poder regnar a Genovia, però hi ha un candidat amb pretensions reials...

2. Com va? Som davant d'un conte de fades, sector Ventafocs, d'extracció ben plebea, a l'ordre del dia en les monarquies europees. Comptat i debatut: que una noia vulgar tasti l'Olimp de l'aristocràcia és, si més no, un fenomen. Però ha d'estar la monarquia a l'abast

de qualsevol? En les comèdies ianquis dels 50, quan es volia vendre democràcia s'acreditava la idea que fins i tot un venedor de periòdics podia arribar a president del país. A la Zarzuela madrilenya ho han superat: una periodista pot arribar a reina. Fetes aquestes consideracions d'identitat aristocràtica popular (?), dir que *Princesa por sorpresa 2* no pretén sorprendre ningú. Això no pressuposa que el conte de Garry Marshall no aconsegueixi el que es proposa: fer passar una estona realment divertida al grapat de monàrquics/ques. que, passant per taquilla, igual pensen amb Doña Leticia i les seves possibilitats, reals i reials. Julie Andrews està senyora. Però qui talla el bacallà és Hector Elizondo, un secundari de luxe com una casa pairal. Seria hora que algú li donés un paper dramàticament sostingut.

3. I va: Com anell al dit dels que creuen que regnar és bufar i fer ampolles.

Princesa por sorpresa 2

Director: Garry Marshall.

Intèrprets: Julie Andrews, Anne Hathaway, Hector Elizondo, Heather Matarazzo, Callum Blue.
EUA, 2004. 94 minuts. Lauren.